

i alt Fald i en vis Del af Højre — jeg hørte dertil, og det er ganske interessant at vide, som den ærede Kultusminister sagde i Forgaars, hvorledes en uforfalsket Højremand tænker — var nogen Stemning for trods alt at yde den ærede Minister en Støtte. Disse Overvejelser berørte forøvrigt ogsaa en anden Kreds vedrørende det ærede Regeringsparti, men jeg skal ikke komme ind paa, hvad jeg i saa Henseende personlig var stemt for. Saadanne Tanker havde vi, som sagt, men hvad sker saa? Ikke alene frabeder man sig Højres Støtte til en anden Ministers Valg et andet Sted, men man faar den samme Minister til at gaa over i en anden Kreds for at bekæmpe en Højremand. Nu vil man jo vistnok fra alle Sider indrømme, at det vilde være topmaalt meningsløst, om Højre her i København hjalp en Minister til at beholde sin Kreds — i Kraft af, at vi i Højre ikke føre en Døgnpolitik, men en videreskuende Politik — om vi lagde Ryg dertil, og saa en anden Minister, ledsaget af sit Partis Fører, gør alt, hvad han kan for at bekæmpe en af de faa Højremænd, vi — det vide vi jo alle — ere her i Tinget.

Det ærede Medlem er vred over, at vi kritisere Ministeriets Handlinger, og han kan ikke se andet deri, end at vi ere saahidsige efter at komme Ministeriet til Livs, at vi falde det i Flanken. Naar, det at falde et Ministerium i Flanken er jo ikke beskæmmende, det er kun det at falde et Ministerium i Ryggen, der kan siges at være det. Det mener han altsaa, at vi ere saa forfærdelig ivrige efter. Jeg vil dertil sige, at Ministrene vel ikke ere som de bekendte skøre Glastaarer, som man maa opbevare i Bomuld; kommer man blot til at knipse en lille Spids af Halen, falder det hele i Smuld. Saa skøre ere vel Ministrene ikke. Det ser i alt Fald ikke saaledes ud, naar man ser, hvorledes en Minister, trods de haarde Kampe, vi have her inde for Tiden, har Tid til at sidde og læse H. C. Andersens Æventyr og prøv paa at forbedre dem, og ikke aner, at det er Grimms Æventyr, han er i Færd med at forværre. Man kan heller ikke i mindste Maade se paa Ministrene, at de ere trykkede af disse Angreb.

Maa jeg imidlertid bede det ærede Medlem om af og til at læse, hvad hans Partis første Mænd udtale, det gør jeg. Den ærede Konsejlspræsident udtalte i sin Rosenborgtale følgende: „Den politiske Kamp mellem de forskellige Partier er ikke afsluttet og vil forhaabentlig aldrig blive det, thi kun gennem de modstaaende Anskuelsers Brydninger og de modstridende Interessers

Vekselvirkning kan det ventes, at det gode og sande i det sociale og politiske Liv vil bane sig Vej“. Hvis der nu til Forklaring heraf skulde udstedes et ministerielt Cirkulære, maatte det gaa ud paa — anden Mening har der ikke været deri —, at Venstre mener, at det ikke er i Stand til ved egne Kræfter at bringe det gode og det sande til Sejr, men at dette kun vil ske, naar de andre Partier ogsaa møde frem til Brydning og Vekselvirkning med Venstre. Kun da er der Haab for det gode og det sande. Jeg har for mit Vedkommende angrebet Almenskoleloven og givet Udtryk for mine Bymringer med Hensyn til Virkningerne af denne Lov i vort Folk. Jeg har angrebet Loven skarpt men sagligt. Skulde man ikke kunne gøre det? Er det det ærede Medlems Mening, at der ikke skulde være Plads her for en Kamp om de store aandelige Spørgsmaal, hvortil der dog er Plads uden for dette Ting? Er det det ærede Medlems Mening, at naar man ikke beskæftiger sig med noget, der tager Kroner og Ører fra Folks Lommer og putter dem over i andres, skulle vi overhovedet ikke beskæftige os med noget? Der er ikke Plads for andre Tanker. Ved Siden af dette Angreb har jeg raillet over et kultusministerielt Cirkulære, men der er vist ikke mange, der ikke ere enige med mig i, at dette Cirkulære var i allerhøjeste Grad indbydende dertil. Jeg tilstaa, at jeg ligesom den højtærede Justitsminister holder af en Spøg. Jeg bruger den ganske vist kun som Krydderi, han mere som den substantielle Ret. Spøg og Satire ere virkelig tilladte i denne Verden, men jeg indrømmer for øvrigt, at jeg ikke vil sammenstille mig med den ærede Justitsminister, at han paa dette Punkt er min Overmand. Skulde jeg have ydet et lille Bidrag til, at der ikke kom saadanne Cirkulærer mere, er det et Bidrag til det godes Sejr.

Det ærede Medlem synes ikke at kunne komme rigtig til Rette med dette Aarhundrede. Han vil saa forfærdelig gerne have en Debat i Gang med mig om den politiske Kamp i Slutningen af forrige Aarhundrede. Men bortset fra, at den ærede Formand ikke vilde tillade os en saadan Debat, vil jeg ikke indlade mig derpaa. Jeg indlader mig ikke i en Forhandling, som er saa ørkesløs. Herregud, kan det ærede Medlem ikke komme videre, maa han virkelig blive staaende alene. Forfatningskampen fra 80'erne og 90'erne er afsluttet og vender sikkert ikke tilbage. Det ærede Medlem maa gerne kalde os reaktionære, revolutio-